

YENİ YILDA MUTLU OLACAK MIYIZ?

FUAT AKYÜREK

“Bu dünyada mutluluğun en büyük esası, yapacak bir şey, sevecek bir şey, ümit edecek bir şeye sahip olmaktır.” (aktaran M.Y. Yılmaz) 17. yüzyılın sonları ile 18. yüzyılın başlarında yaşayan İngiliz şair ve deneme yazarı Joseph Addison böyle söylemiş. Her halde insan yaşamının anlamı bu kadar özlü ve güzel bir ifadeyle dile getirilemezdi. Gerçekte bir şeyler yapmak, bir şeyleri sevmek ve ümit edecek bir şeyleri olmak, bütün bunlar insanoğlunun tüm yaşamını doldurmuyor mu?

Pek çoğumuz işçi ve emekçiyiz. Eğer işten atılmamışsak, kendimiz özgürce seçmemiş ve sonuçlarından pek az yararlanıyorsak da yapacak bir işimiz var. Bir fabrikada, bir işyerinde çalışıyoruz ve yaptığımız işin karşılığında bir ücret alıyoruz. Ama hepimiz biliyoruz ki aldığımız bu ücret kesinlikle yaptığımız işin karşılığı değil. Bir yazar, bir şair, bir ressam, bir müzisyen vb. sevdiği ve yetenekli gösterdiği, kendisini geliştirdiği bir iş yapıyor. Ama bu işte kendisini özgürce bir yaratım içinde bulamıyor. Piyasayı, karlılığı, satışı, eğilimleri vb.. gözetmek zorunda. Bu öyle bir piyasa ki, bir sanat eseri ile tarlaya atılan gübre fiyat denilen şeyle eşitlenebilir. Sevecek bir şeye gelince; yaşamı, insanları, çevremizdeki güzellikleri seviyoruz. Karşı cinsten pek çok insan birbirini seviyor ve aşık. Ama insan doğası denilen şey doğuştan sevmeye veya nefret etmeye programlanmış değil. Bizim sevgimizi, nefretimizi, bir bütün olarak davranışlarımızı içinde yaşadığımız maddi koşullar belirliyor. Televizyonları açtığımızda, gazeteyi elimize aldığımızda üzerimize kan, gözyaşı, sefalet sıçrıyor. Bir tarafta yoksulluk, acı ve umutsuzluk, diğer tarafta lüks yaşam, safahat ve pembe bir dünya var. Bütün bunların içinden gerçek sevgiyi, sevmeyi ayırt edebiliyoruz, çevremizde kötülüklerin değil de iyiliklerin varolması için çaba gösteriyoruz.

Ümit etmeye gelince: İnsanoğlu asırlardır baskının, zulmün, sömürünün olmadığı, insanların kardeşçe yaşadığı bir dünyayı ümit etti. Bazı insanlar ise sadece ümit etmekle kalmadı, böyle bir dünyanın yaratılması için mücadele etti. Ama yeni bir dünya kurmak için atıldıkları mücadelede çarptıkları duvar eski dünyanın acımasız güçleri oldu. Katledildiler, işkence gördüler, sürüldüler, ezildiler, yok edildiler. Bütün bunlara karşın bittiler mi? Hayır bitmediler. Bugünlerde onları yine meydanlarda, sokaklarda, fabrikalarda görüyoruz. Daha iyi yaşamak, daha iyi bir geleceğe sahip olmak için mücadele ediyorlar.

Bütün bunları dikkate aldığımızda yukarıdaki başlık ne kadar anlamsız geliyor değil mi? Anlamsızlık şurada ki, eğer gerçek sevgileri yaşamak, gerçekten sevdiğimiz bir şeyler yapmak, gerçekten ümit ettiğimiz bir dünya kurmak zar atar gibi ortaya attığımız sorularla yanıtlanabilecek bir şey değil. Bütün bunlar için çaba göstermemiz, bir mücadelenin içinde olmamız, hayallerimiz gerçekleştirmeye çalışan bir etkinliğin içinde olmamız gerekiyor. Böyle davranan insanlar ortadan kaldırılmış olsalar da, ezilmiş ve köleleştirilmiş olsalarda, darağaçlarına gönderilmiş olsalarda bu yüce emelleri taşıdıkları için yenilmez oluyorlar. Onlar hep yaşıyor, ümit ettikleri dünya için mücadele edenlerin sayısı giderek fazlalaşiyor. Demek ki sevdiğimizi elde etmenin, sevdiğimiz işi yapmanın, içinde severek yaşayacağımız bir dünyayı kurmanın, yani mutlu olmanın gerçekçi bir yolu var ve bu yol mücadeleden geçiyor, bu yol boyun eğmemekten geçiyor.

Ocak / 2012